

ASPECTE PRIVITOARE LA PROCEDURA PREALABILĂ REGLEMENTATĂ DE LEGEA NR. 554/2004 A CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV

Mihaela TĂBÂRCĂ

Conf. univ. dr.,
Judecător, Înalta Curte de Casație și Justiție

Tel: 0040-722 938 878

E-mail: tabarcamihaela@yahoo.com

Internal administrative appeals –
Law no. 554/2004

Abstract

The Romanian Law regarding the judicial review of administrative acts states that in order to initiate an action in front of the courts with the purpose of challenging an administrative act, a mandatory internal appeal needs to be first conducted, preliminary writ of summons. The exceptions to this rule have been shown expressly. This paper aims to examine some aspects related to the special conditions under which the judicial review of administrative acts takes place, with an emphasis on the standing in this court procedure, the timeframes for lodging the action, and the penalty for going over this deadline.

Key words: internal administrative appeal, judicial review of administrative acts, mandatory procedures, administrative law, conditions for review.

Revista Transilvană
de Științe Administrative
1 (23)/2009, pp. 89-96

Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, modificată prin Legea nr. 262/2007, stabilește cadrul procesual al litigiului de contencios administrativ, reglementând categoriile de subiecte care pot avea calitate procesuală activă, persoanele sau entitățile care pot fi chemate în judecată¹, obiectul acțiunii, condițiile de exercitare a dreptului la acțiune precum și limitele controlului judecătoresc asupra actelor administrative.

Cât privește condițiile de exercitare a acțiunii în contencios administrativ, legea specială a instituit, pentru actele administrative unilaterale tipice, individuale sau normative, o procedură administrativă obligatorie, prealabilă sesizării instanței, exercitată sub forma recursului grațios, care declanșează controlul administrativ intern, sau ierarhic, care atrage controlul administrativ extern ierarhic. „Dacă sunt sesizate, concomitent sau succesiv, ambele autorități, iar acestea nu-și coordonează răspunsul, soluția favorabilă petiționarului (anularea sau revocarea actului) se va impune în fața celei negative (refuzul explicit sau implicit de revocare), indiferent dacă ea vine de la organul superior sau de la cel emitent și indiferent de succesiunea răspunsurilor” (Dragoș, D.C., 2009, p. 211).

Această procedură prealabilă a fost concepută ca o cale ce poate oferi persoanei vătămate posibilitatea de a obține mai rapid rezolvarea diferendului prin recunoașterea dreptului sau interesului legitim vătămat fără mijlocirea instanței.

Astfel, sub marginala „Procedura prealabilă”, art. 7 dispune că, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia [alin. (1)]. (...) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în ipoteza în care legea specială prevede o procedură administrativ-jurisdicțională, iar partea nu a optat pentru aceasta [alin. (2)]. Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7). [alin. (3)]. (...) Plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative² are semnificația concilierii în cazul litigiilor comerciale, dispozițiile Codului de procedură civilă fiind aplicabile în mod corespunzător³ [alin. (6)].

¹ Conform art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004, autoritatea publică este orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică.

² În condițiile art. 2 lit. c) din lege, sunt asimilate actelor administrative, în sensul acestei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ.

³ Sunt avute în vedere dispozițiile art. 720¹ Cod procedură civilă.

Reclamant în acțiunea de contencios administrativ, care trebuie să fi parcurs procedura prealabilă, poate fi *persoana fizică* ce se consideră vătămată într-un drept sau într-un interes legitim printr-un act administrativ emis de o autoritate publică, adresat ei sau unui alt subiect de drept. De asemenea, față de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din lege, pot introduce acțiunea, grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

În privința *persoanei juridice*, în doctrină (Lazăr, R.A., 2004, p. 66) s-a arătat că „o primă întrebare care s-ar putea naște cu referire la persoanele care se pot adresa instanței de contencios administrativ competente ar fi aceea dacă sintagma „orice persoană” semnifică numai persoanele, atât fizice cât și cele juridice, sau și alte categorii de persoane. Aceasta întrucât prin noul text s-a renunțat la vechea formulare „orice persoană fizică sau juridică”, din Expunerea de motive rezultând că instituția contenciosului administrativ reprezintă o garanție juridică a cetățeanului, iar art. 52 din Constituția revizuită aparține structural Capitolului II (Drepturile și libertățile fundamentale). Răspunsul este oferit atât de art. 2 alin. (1) lit. a), cât și de art. 1 alin. (5) din proiect, în sensul că semnificația sintagmei „persoană vătămată” este următoarea: „orice persoană fizică sau juridică ori grup de persoane titulare ale unor drepturi subiective sau interese legitime, publice sau private, vătamate prin acte administrative sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri la care se consideră îndreptățite” și că acțiunile în contencios administrativ ce au ca obiect apărarea unui interes public vătămat printr-un act administrativ, individual sau normativ, pot fi introduse și de grupuri de persoane fizice care nu sunt constituite într-o persoană juridică, sau, după caz, de persoane juridice, potrivit specificului activității acestora”.

În lipsa unor dispoziții legale sau statutare prin care să fie abilitate să promoveze acțiuni în contencios administrativ în interesul altor persoane, inclusiv ale membrilor lor, „persoanele juridice de drept privat pot avea calitatea de reclamant în litigiile de contencios administrativ subiectiv numai dacă tind la ocrotirea propriilor drepturi subiective sau interese legitime, cu caracter privat, pentru că persoanele juridice sunt subiecte cu drepturi, obligații și patrimonii distincte de cele ale membrilor lor” [Bogasiu, G., 2008, p. 42].

Persoanele juridice de drept public – altele decât cele enunțate în art. 7 alin. (5) – pot introduce acțiuni în contencios administrativ după ce în prealabil au urmat recursul grațios. În categoria subiectelor de drept public, cărora art. 1 alin. (8) din lege le recunoaște legitimare procesuală activă, intră primarul, ca autoritate publică autonomă locală executivă, consiliul local ori județean, ca autoritate publică autonomă locală deliberativă, cât și comunele, orașele, municipiile și județele. În Carta Europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg pe 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997, se prevede în art. 11, sub marginala „Protecția legală a autonomiei locale”, că autoritățile administrației publice locale trebuie să dispună de dreptul de a se adresa instanțelor judecătorești, în scopul asigurării liberului exercițiu al competențelor lor și al respectului principiilor de autonomie locală care sunt prevăzute de Constituție sau de legislația internă.

Parcurgerea procedurii administrative prealabile este obligatorie și în cazul actelor administrative care ar putea fi supuse unei jurisdicții administrative speciale. Conform art. 2 alin. (2) din lege, actele administrative susceptibile, potrivit legii organice, să facă obiectul unei jurisdicții speciale administrative pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, cu respectarea dispozițiilor art. 7 alin. (1), dacă partea înțelege să nu exercite procedura administrativ-jurisdicțională. În doctrină (Apostol Tofan, D., 2005, p. 78) s-a spus că „sintagma „jurisdicții speciale administrative” are în vedere acele activități de soluționare a litigiilor care se desfășoară în fața unui organ administrativ-jurisdicțional. Nu intră în această categorie (...) recursurile prealabile sau ierarhice, cerute de unele acte normative drept condiții pentru introducerea unei acțiuni în justiție, între care și Legea contenciosului administrativ, recursuri care nu presupun contradictorialitatea, soluționându-se pe baza unor reguli ale procedurii administrative necontencioase”.

De la regula caracterului obligatoriu al procedurii prealabile legiuitorul a stabilit excepții determinate de calitatea reclamantului sau de obiectul acțiunii.

Cât privește primul aspect, art. 7 alin. (5) prevede că în cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici sau al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prealabilă [alin. (5)].

Prefectul, față de dispozițiile art. 123 alin. (5) din Constituție, „exercită un rol de tutelă administrativă, în sensul că poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul nelegal” (Bogasiu, G., 2008, p. 46).

În condițiile art. 1 alin. (3) din lege, Avocatul Poporului, în urma controlului realizat, potrivit legii sale organice, dacă apreciază că ilegalitatea actului sau refuzul autorității administrative de a-și realiza atribuțiile legale nu poate fi înlăturat decât prin justiție, poate sesiza instanța competentă de contencios administrativ de la domiciliul petentului. Petiționarul dobândește de drept calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate. Dacă petiționarul nu își însușește acțiunea formulată de Avocatul Poporului la primul termen de judecată, instanța de contencios administrativ anulează cererea.

Prin introducerea forțată în proces a petiționarului s-a urmărit să se înlătore dificultăți legate, de pildă, de determinarea persoanei obligată la plata cheltuielilor de judecată în cazul în care acțiunea se respinge; de determinarea persoanei care trebuie să achite taxele judiciare de timbru, art. 17 din Legea nr. 146/1997 prevăzând că acțiunile introduse de Avocatul Poporului sunt scutite de taxa judiciară de timbru. Drept urmare, sub sancțiunea specifică prevăzută de Legea nr. 146/1997, taxa va fi plătită de petiționarul introdus în proces.

Întrucât petiționarul „dobândește de drept calitatea de reclamant” înseamnă că el dobândește această poziție procesuală încă de la data introducerii acțiunii. După introducerea sa în proces, petiționarul poate renunța la judecată – în expresia legii „nu își însușește acțiunea formulată de Avocatul Poporului” – însă nu oricând pe parcursul procesului, ca în dreptul comun, ci numai la primul termen de judecată. Soluția specifică pentru „renunțarea la judecată” este aceea a anulării cererii.

În condițiile art. 1 alin. (4), Ministerul Public, atunci când, în urma exercitării atribuțiilor prevăzute de legea sa organică, apreciază că încălcările drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanelor se datorează existenței unor acte administrative unilaterale individuale ale autorităților publice emise cu exces de putere, cu acordul prealabil al acestora, sesizează instanța de contencios administrativ de la domiciliul persoanei fizice sau de la sediul persoanei juridice vătămate. Petiționarul dobândește de drept calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate.

Legat de posibilitatea recunoscută Ministerului Public de a introduce acțiunea în contencios administrativ s-a arătat că „de vreme ce, pe de o parte, instanța poate fi sesizată numai cu acordul prealabil al persoanei vătămate, pe de altă parte, aceasta dobândește de drept calitatea de reclamant și, în fine, își poate retrage acțiunea, în condițiile art. 28 alin. (3), consider că instituirea prin lege a acestei categorii de acțiuni în contencios subiectiv nu răspunde unei reale nevoi sociale” (Bogasiu, G., 2008, p. 46).

Art. 1 alin. (4) cuprinde și norme de competență, nu numai de procedură propriu-zisă, întrucât determină instanța competentă teritorial – instanța de la domiciliul persoanei fizice sau de la sediul persoanei juridice vătămate.

Pe de altă parte, ca și în cazul în care acțiunea este pornită de Avocatul Poporului, nici procurorul nu mai poate renunța la judecată, ci numai petiționarul.

Agencia Națională a Funcționarilor Publici exercită un rol de tutelă administrativă în materia funcției publice și are dreptul să declanșeze un control de legalitate în contencios obiectiv, în sensul că poate ataca în fața instanței de contencios administrativ actele autorităților publice centrale și locale prin care se încalcă legislația privind funcția publică.

O a doua excepție de la regula obligativității procedurii prealabile apare atunci când acțiunea are ca obiect cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) conform cu care, se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal, și la art. 4 care reglementează excepția de nelegalitate.

În privința actelor administrative asimilate, în doctrină (Bogasiu, G., 2008, p. 89) s-a spus că „nu are caracter nejustificat refuzul eliberării unei adeverințe cu o anumită formulare, dorită de petent, sau refuzul eliberării unei autorizații de construire dacă solicitantul nu deține întreaga documentație prevăzută în acest sens de Legea nr. 50/1991”. Un refuz de rezolvare a unei cereri, supus cenzurii instanței de contencios administrativ, presupune ca între petiționar și autoritatea căreia i se adresează cererea să existe un raport de drept administrativ, iar cererea să se refere la drepturi și obligații care să facă parte din obiectul unui astfel de raport juridic.

Un alt subiect de sesizare a instanței este autoritatea publică emitentă. Conform art. 1 alin. (6), autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.

Apreciem că, în acest caz, procedura administrativă prealabilă este inutilă, scopul pentru care a fost instituită fiind tocmai de a determina revocarea actului administrativ de către organul emitent. „Este adevărat că organul ierarhic superior, căruia nu i se aplică interdicția din art. 1 alin. (6), poate anula actul inferiorului oricând, însă nu credem că, în acest caz, procedura prealabilă își îndeplinește scopul; pe de altă parte, uneori nici nu există superior ierarhic căruia să-i fie adresat recursul administrativ” (Dragoș, D.C., 2009, p. 50).

După cum, parcurgerea procedurii prelabile nu este obligatorie dacă sunt incidente dispozițiile art. 6 alin. final conform cu care, dacă partea care a optat pentru jurisdicția administrativă specială sau pentru calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional înțelege să renunțe la aceasta în timpul soluționării litigiului, este obligată să notifice decizia de renunțare organului administrativ-jurisdicțional în cauză. Partea sesizează instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la notificare. În această situație, procedura administrativă prealabilă prevăzută de art. 7 nu se mai efectuează.

Pentru ca procedura prealabilă să-și atingă scopul, legiuitorul a prevăzut și termenele în care trebuie să fie exercitată, distinct, în funcție de titularul acțiunii sau de obiectul acesteia.

Astfel:

- persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual ce îi este adresat – aspect care rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din lege – trebuie să se adreseze autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, în condițiile art. 7 alin. (1);
- persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual, adresat altui subiect de drept, trebuie să introducă plângerea prealabilă din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7), conform art. 7 alin. (3).
- întrucât prin Decizia nr. 797/2007, Curtea Constituțională a declarat neconstituțional art. 7 alin. (7) în măsura în care termenul de 6 luni de la data emiterii actului se aplică plângerii prelabile formulate de persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual adresat altui subiect de drept decât destinatarul actului, „pentru terți, termenul de prescripție de 6 luni curge întotdeauna de la data la care au luat cunoștință, pe orice cale, de existența actului” (Bogasiu, G., 2008, p. 155);
- în cazul actului administrativ normativ, plângerea prealabilă poate fi formulată oricând, conform art. 7 alin. (1¹);
- plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative trebuie făcută în termenul de 6 luni prevăzut la alin. (7), care va începe să curgă:
 - a) de la data încheierii contractului, în cazul litigiilor legate de încheierea lui;
 - b) de la data modificării contractului sau, după caz, de la data refuzului cererii de modificare făcute de către una dintre părți, în cazul litigiilor legate de modificarea contractului;

- c) de la data încălcării obligațiilor contractuale, în cazul litigiilor legate de executarea contractului;
- d) de la data expirării duratei contractului sau, după caz, de la data apariției oricărei alte cauze care atrage stingerea obligațiilor contractuale, în cazul litigiilor legate de încetarea contractului;
- e) de la data constatării caracterului interpretabil al unei clauze contractuale, în cazul litigiilor legate de interpretarea contractului.

Față de Decizia Curții Constituționale nr. 797/2007, termenul de 6 luni curge de la emiterea actului numai pentru destinatarul său, nu și pentru terți. Pentru aceștia din urmă, termenul de 6 luni curge de la data la care au luat cunoștință, pe orice cale, de existența actului.

În situația în care termenul de 30 de zile de la comunicarea actului, prevăzut de art. 7 alin. (1), a fost depășit, beneficiarul actului poate formula plângerea administrativă prealabilă în interiorul termenului de 6 luni de la data emiterii actului, cu condiția existenței unor motive temeinice. „Sintagma „motive temeinice” trebuie interpretată – față de rațiunea de a fi a contenciosului administrativ, desprinsă din litera și spiritul Constituției – într-un sens larg. Cel în cauză poate să invoce diferite situații **de ordin subiectiv** (exemplu: plecarea din localitate, starea de boală, evenimente de familie, implicarea în diferite proiecte profesionale care n-au suferit amânare etc.) sau situații **de ordin obiectiv** (exemplu: culpa administrației)” (Iorgovan, A., Vișan, L., Ciobanu, A.S., Pasăre, D.I., 2008, p. 173).

Termenele de 30 de zile și de 6 luni nu sunt termene de recomandare, astfel că nerespectarea lor atrage, practic, respingerea ca inadmisibilă a acțiunii.

Neîndeplinirea procedurii prealabile atrage inadmisibilitatea acțiunii, față de prevederile art. 109 alin. (2) Cod procedură civilă conform cu care, în cazurile anume prevăzute de lege, sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, în condițiile stabilite de acea lege. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.

Pe parcursul procesului, lipsa acestei cerințe se invocă pe cale de excepție.

Pentru că privește o cerință pentru declanșarea procedurii judiciare, deci pentru sesizarea instanței, excepția lipsei procedurii prealabile este o excepție de fond. Ea se adaugă celorlalte condiții de exercițiu ale acțiunii⁴, ca o condiție specială, suplimentară. Evident, pentru a avea eficiență, procedura prealabilă trebuie să fie îndeplinită în termen.

Din punct de vedere al efectului pe care îl produce, excepția lipsei procedurii prealabile este o excepție peremptorie, dirimantă, pentru că tinde la respingerea acțiunii. Dacă acțiunea a fost formulată înainte de soluționarea plângerii prealabile ar putea fi respinsă

⁴ „Procedura prealabilă administrativă este reglementată ca o condiție de exercitare a dreptului la acțiune, ca un sine de neprimire a acțiunii, și este obligatorie, iar neîndeplinirea ei este sancționată cu respingerea cererii în contencios administrativ ca inadmisibilă, în acord cu prevederile art. 109 alin. (2) din Codul de procedură civilă”. – Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2303/2007, apud Bogasiu, G., *Legea contenciosului administrativ comentată și adnotată cu legislație, jurisprudență și doctrină*, Universul Juridic, 2008, p. 150.

ca prematură⁵, pentru că nu s-a născut încă dreptul la acțiune. Dacă însă, autoritatea publică emitentă nu a fost sesizată, lipsește o condiție de exercițiu a acțiunii și atunci soluția care se impune este de respingere a acțiunii ca inadmisibilă.

Excepția lipsei procedurii prealabile este o excepție absolută, pentru că norma care o reglementează este imperativă. Caracterul normei rezultă din formularea folosită de legiuitor – persoana care se consideră vătămată ... *trebuie să solicite* ... (art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004).

Caracterul imperativ al normei care reglementează procedura prealabilă decurge și din interesul ocrotit, și anume acela de a evita încărcarea rolului instanțelor cu cereri care pot fi rezolvate pe cale amiabilă. Legiuitorul nu a lăsat la latitudinea părții interesate sau a ambelor părți dacă efectuează sau nu procedura prealabilă, ci a condiționat sesizarea instanței de îndeplinirea ei. De altfel, contenciosul constituțional a stabilit că art. 7, care instituie obligativitatea procedurii prealabile, nu încalcă prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție care prevede că jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite. Prin Decizia nr. 39/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165/2005, Curtea Constituțională a reținut că textul constituțional care se referă la caracterul facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative nu este aplicabil prevederilor art. 7 din Legea nr. 554/2004. Nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic.

Bibliografie:

1. Apostol, Tofan, D., „Modificările esențiale aduse instituției contenciosului administrativ prin noua lege cadru în materie”, 2005, *Curierul Judiciar*, nr. 4, p. 78.
2. Bogasiu, G., *Legea contenciosului administrativ comentată și adnotată cu legislație, jurisprudență și doctrină*, Editura Universul Juridic, 2008.
3. Dragoș, D.C., *Legea contenciosului administrativ. Comentarii și explicații*, Ediția 2, Editura C.H. Beck, 2009.
4. Iorgovan, A., Vișan, L., Ciobanu, A.S., Pasăre, D.I., *Legea contenciosului administrativ (Legea nr. 554/2004) – cu modificările și completările la zi – Comentariu și jurisprudență*, Editura Universul Juridic, 2008.
5. Lazăr, R.A., „Considerații asupra Proiectului Legii contenciosului administrativ”, 2004, *Revista de drept public* nr. 3, p. 66.

⁵ „Faptul că până la data introducerii acțiunii în justiție nu s-a scurs termenul de 30 de zile, prevăzut de lege în favoarea autorității administrative, nu justifică soluția de respingere a cererii ca prematur introdusă. Din moment ce la data pronunțării asupra excepției, termenul de 30 de zile era împlinit, iar pârâta nu-și îndeplinise obligația de a rezolva reclamația, finalitatea prevederilor legale care instituie procedura prealabilă administrativă era îndeplinită, autoritatea publică având posibilitatea să analizeze legalitatea sau oportunitatea actului emis”. – Curtea de Apel București, Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 1039/2005, apud Bogasiu, G., *Procedura prealabilă în contenciosul administrativ. Practică judiciară*, Hamangiu, 2006, p. 59.